

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 24 lutego 2023 roku

Pozwem z dnia 2 czerwca 2021 roku powód J. Z. domagał się zasądzenia od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 11.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 3 lutego 2021 roku do dnia zapłaty, z zastrzeżeniem, iż żądana kwota nie wyczerpuje całości roszczenia. Ponadto wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w dniu 25 grudnia 2020 roku miało miejsce zdarzenie drogowe. Kierujący pojazdem marki R. uszkodził pojazd marki M. o nr rej (...). Pojazd marki M. na dzień zdarzenia pozostawał własnością (...) Sp. z o.o., był on przedmiotem umowy leasingu, a leasingobiorcą był powód – J. Z.. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia był właścicielem pojazdu marki R., a kierującym pojazdem marki R. był M. L.. Wskazał, że zgłosił szkodę do pozwanej, która wyceniła ją na 10.684,25 zł netto, znacznie zaniżając wysokość szkody, następnie odmówiła wypłaty odszkodowania powołując się na art.38 ust. 1 pkt 1) ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Według powoda pozwana błędnie zakłada, że wymienione pkt 1) ust. 1 artykułu 38 ustawy wyłącznie obejmuje przypadek, w którym pojazd sprawcy należy do leasingodawcy pojazdu uszkodzonego. Powód podkreślił że ugruntowane i aktualne orzecznictwo wskazuje, iż w takich okolicznościach wyłączenie odpowiedzialności nie ma zastosowania. Zwrócił uwagę, że tożsama sytuacja była przedmiotem sporu w sprawie rozpoznawanej przez Sąd Najwyższy w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 22 kwietnia 2005 r. III CZP 99/04, której to wnioski przywołał. (k. 2-6)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jej rzecz jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazała, że kwestionuje powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości, w tym fakt, że jest odpowiedzialna za szkodę. Wskazała, że po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym ustaliła, że w niniejszej sprawie nie ponosi odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, gdyż stwierdzono, iż powód jest posiadaczem obu pojazdów, zatem zdarzenie nie jest objęte ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej. Wyjaśniła, że podstawą wydanej decyzji jest art. 38 ust. 1 pkt 1) Ustawy o Ubezpieczeniach Obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjny i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zgodnie z którym zakład ubezpieczeń nie odpowiada za szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie mienia, wyrządzone przez kierującego posiadaczowi pojazdu mechanicznego; dot. ta również sytuacji, w której posiadacz pojazdu mechanicznego, którym szkoda została wyrządzona, jest posiadaczem lub współwłaścicielem pojazdu mechanicznego, w którym szkoda została wyrządzona. Wobec tego pozwany podniósł, że ubezpieczyciel przyjmuje odpowiedzialność odszkodowawczą za zdarzenie w takim zakresie, w jakim zostanie bezspornie udowodnione, iż ubezpieczony jest zobowiązany do naprawienia szkody w myśl kodeksu cywilnego. Z ostrożności procesowej pozwany wyjaśnił, iż w toku likwidacji szkody ustalił ewentualną wysokość odszkodowania jaka przysługiwałaby powodowi na kwotę 10.684,25 zł. Przy ustalaniu wysokości odszkodowania uwzględnił wiek pojazdu, stopień wyeksploatowania części oraz prostotę konstrukcji uszkodzonych elementów. Zaznaczył, że nie ograniczał prawa poszkodowanego do dokonania naprawy uszkodzonego pojazdu z użyciem dowolnych części zamiennych (także oryginalnych), jednak zgodnie z wykładnią wytycznych (...) akceptacja części oryginalnych jest możliwa gdy pojazd jest objęty gwarancją, pojazd był dotychczas serwisowany i naprawiany wyłącznie przy użyciu części oryginalnych, użyto części oryginalnych w ramach naprawy i wykazano to w fakturze, a w niniejszej sprawie nie zachodziły żadne wskazane okoliczności. Ponadto pozwany ubezpieczyciel podał, że w sporządzonej przez siebie kalkulacji zwrócił uwagę na uszkodzenia pojazdu w lewej przedniej części, które miały zostać zweryfikowane w dalszym procesie likwidacji szkody. Wskazał także, że dyrektywa (...) stawia znak równości między nowymi częściami alternatywnymi i oryginalnymi, a rozróżnienie między nimi jest tylko formalne, gdyż to te same części, tyle że sprzedawane winnym opakowaniu i różniące się ceną. Pozwany podkreślił, iż zastosowanie przy naprawie wyłącznie części oryginalnych nie da się pogodzić z obowiązkiem poszkodowanego do minimalizacji szkody i nie mieści się w adekwatnym związku przyczynowym ze

szkodą, tym bardziej, że w sprawie brak jest dowodu, że samochód faktycznie został naprawiony. W przypadku ustalania odszkodowania metodą kosztorysową brak jest podstaw do uwzględniania najdroższych części będących w sprzedaży. (k.59-60)

Bezsporne w sprawie były następujące okoliczności faktyczne:

W dniu 25 grudnia 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o nr rej. (...).

Kierujący pojazdem marki R. (...) (pracownik J. Z.) uderzył w zaparkowany pojazd marki M. nr rej (...), powodując jego uszkodzenia. Pojazd marki M. w dniu szkody stanowił własnością (...) Sp. z o.o., był on przedmiotem umowy leasingu, a jego leasingobiorcą był J. Z.. W dniu zdarzenia J. Z. był właścicielem pojazdu marki R..

Do zdarzenia doszło na prywatnej posesji powoda. Wezwani na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji stwierdzili, iż do zdarzenia doszło z winy kierującego pojazdem R. znajdującemu się w stanie nietrzeźwości.

Pojazd marki R. o nr rej. (...) ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S..

W dniu 4 stycznia 2021 roku szkoda została zgłoszona (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. i została zarejestrowana pod nr GL 50/86/21. W toku postępowania likwidującego szkodę, ubezpieczyciel oszacował koszt naprawy pojazdu marki M. na kwotę 10.864,25 zł netto.

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. decyzją z dnia 3 lutego 2021 roku odmówiła wypłaty odszkodowania właścicielowi pojazdu marki M. o nr rej. (...) za skutki zdarzenia z dnia 25 grudnia 2020 roku powołując się na art. 38 ust. 1 pkt 1) Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 maja 2022 roku (...) Sp. z o.o. w W. (cedent) zawarła z J. Z. (cesjonariusz) umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której przelała na rzecz cesjonariusza wszelkie prawa do odszkodowania z tytułu szkody z dnia 25 grudnia 2020 roku w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...).

(dowód: -umowa przelewu wierzytelności– k. 35)

Uszkodzony pojazd marki M. pozostawał w posiadaniu J. Z. od 3 lat. Pojazd nie uczestniczył wcześniej w zdarzeniach drogowych, serwisowany był w (...), objęty był gwarancją. J. Z. dokonał samodzielnie naprawy obu uszkodzonych w dniu 25 grudnia 2020 roku pojazdów. Do naprawy użyto oryginalnych części.

(dowód: -zeznania powoda J. Z. – k. 120-121)

Koszt naprawy pojazdu M. (...) o nr rej. (...) po szkodzie z dnia 25 grudnia 2020 roku przy użyciu części zamiennych oryginalnych z logiem producenta pojazdu wynosił kwotę 12.241,76 zł netto, brak zamienników o jakości Q.

Ze zdjęć wynika kontakt pojazdów. Pojazd marki R. uderzył przednią częścią w lewy bok pojazdu marki M.. Do zdarzenia mogło dojść w deklarowanych przez uczestników okolicznościach.

(dowód: -opinia biegłego sądowego D. T. wraz z kalkulacją – k. 123-138,

- ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego D. T. – k. 192-193)

Sąd dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie wymienionych wyżej dokumentów, zeznań powoda J. Z. oraz w oparciu o sporządzoną przez biegłego sądowego D. T. opinię. Stwierdzić należy, że żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość wiarygodności i mocy dowodowej dokumentów, również Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co

uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie. Sąd ocenił opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych zarówno główną jak i uzupełniającą, jako jasną, pełną i jednoznaczną. Jednakże w zakresie przebiegu zdarzenia Sąd wziął pod uwagę ostatnią z opinii biegłego tj. ustną opinię uzupełniającą składaną przez biegłego sądowego podczas rozprawy w dniu 22 lutego 2023 roku, podczas której biegły wobec uzupełnionego materiału dowodowego wycofał się ze złożonych wniosków dot. przebiegu zdarzenia z dnia 25 grudnia 2020 roku, aprobując przedstawiony przez powoda przebieg zdarzenia na podstawie dodatkowego materiału dowodowego. Wnioski opinii biegłego w sposób logiczny, pełny i wyczerpujący pozwoliły ustalić w sprawie okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej, tj. koszt naprawy pojazdu M. nr rej. (...) po szkodzie z dnia 25 grudnia 2020 roku.

Wskazać również należy, iż zgodnie z treścią art. 229 i 230 k.p.c., okoliczności bezsporne w ogóle nie wymagały wykazywania ich prawdziwości za pomocą dowodów, albowiem zostały przez strony wprost przyznane, bądź też nie zostały zaprzeczone, co zostało przez Sąd ocenione zgodnie z regułami wskazanymi w powołanych przepisach.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 11.000,00 zł tytułem odszkodowania za szkodę z dnia 25 grudnia 2020 roku w pojeździe marki M.. (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. zakwestionowało powództwo zarówno co do zasady jak i wysokości, w tym fakt że pozwany ubezpieczyciel jest odpowiedzialny za szkodę. Strona pozwana wskazała, że po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym ustaliła, że w świetle okoliczności niniejszej sprawy nie ponosi ona odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, gdyż powód jest posiadaczem obu pojazdów, zatem zdarzenie nie jest objęte ochroną ubezpieczeniową odpowiedzialności cywilnej, oraz podkreślił że podstawą wydanej decyzji jest art. 38 ust. 1 pkt 1) Ustawy o Ubezpieczeniach Obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. § 2 tego przepisu stanowi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. W myśl art. 824¹ § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma odszkodowania wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 2060 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Zgodnie zaś z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wobec przeprowadzonego w sprawie postępowania, nie istnieją jakikolwiek podstawy ku temu, aby ograniczyć, bądź wyłączyć odpowiedzialność pozwanego wynikającą z przepisu art. 822 k.c. ze względu na treść art. 38 ust 1 pkt 1 Ustawy o Ubezpieczeniach Obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Zgodnie z treścią ww. przepisu ust. 1 pkt. 1 zakład ubezpieczeń nie odpowiada za szkody polegające na uszkodzeniu, zniszczeniu lub utracie mienia, wyrządzone przez kierującego posiadaczowi pojazdu mechanicznego; dotyczy to również sytuacji, w której posiadacz pojazdu mechanicznego, którym szkoda została wyrządzona, jest posiadaczem lub współposiadaczem pojazdu mechanicznego, w którym szkoda została wyrządzona.

W tym miejscu przywołać należy uchwałę 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 99/04, z której wynika, iż przepis art. 38 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach

obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) nie ma zastosowania, jeżeli właścicielem uszkodzonego lub zniszczonego pojazdu mechanicznego i pojazdu mechanicznego kierowanego przez sprawcę szkody jest bank kredytujący, na którego przewłaszczone zostały te pojazdy, lub finansujący na podstawie umowy leasingu, którzy oddali je w posiadanie zależne (OSNC 2005/10/166, Prok. i Pr.-wkł. (...), OSP 2006/4/48, Biul.SN 2005/4/10).

Zatem, w następstwie kolizji z dnia 25 grudnia 2020 roku nie doszło do wyrządzenia szkody we własnym mieniu podmiotu ponoszącego cywilną odpowiedzialność za tę szkodę. Właścicielem obu pojazdów sprawczego i poszkodowanego były różne od siebie podmioty. Właścicielem pojazdu sprawczego R. był powód, natomiast pojazdu M. – bank leasingujący (...) Sp. z o.o. w W. i to w majątku banku leasingującego doszło do powstania szkody, jako że występował jako właściciel pojazdu poszkodowanego, a zatem bank (...) w W. jest osobą trzecią na gruncie przedmiotowej sprawy. Powód zaś funkcjonował w niniejszej sprawie jako posiadacz zależny pojazdu poszkodowanego, dla którego do dochodzenia roszczeń z tytułu powstałej szkody potrzebna była cesja tej wierzytelności tj. zawarcie umowy przelewu z (...) Sp. z o.o. w W..

Podkreślenia wymaga, że posiadacz zależny ponosi odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 436 § 1 zdanie drugie k.c. stanowiącym wprost, że gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny. W tym miejscu wskazać wypada na funkcjonujące w doktrynie stanowisko, iż wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela będzie zachodziło jedynie wówczas, gdy poszkodowany posiadacz samoistny pojazdu będzie jednocześnie posiadaczem ponoszącym odpowiedzialność za szkodę powstałą w związku z ruchem drugiego pojazdu, tylko wówczas można będzie mówić o powstaniu tzw. szkody własnej, za którą odpowiedzialności (w ramach OC) nie będzie ponosić ubezpieczyciel. W ocenie Sądu w innym przypadku wyłączenie odpowiedzialności nie występuje.

W doktrynie wskazywano wielokrotnie, że norma art. 38 ust. 1 pkt. 1) u.o.o. ma na celu uniknięcie sytuacji, w której dochodziłoby do sytuacji, w której szkoda powstaje w majątku osoby odpowiedzialnej do jej naprawienia. Wyłączenie odpowiedzialności wynikające z tej regulacji dotyczy szkody w mieniu ubezpieczonego posiadacza (posiadacza pojazdu „sprawczego”) i obejmuje również szkodę będącą wynikiem uszkodzenia innego pojazdu pozostającego w posiadaniu tej osoby. W tym przypadku jednak co należy podkreślić wyłączenie odpowiedzialności dotyczy wyłącznie szkody w mieniu posiadacza pojazdu sprawczego (ubezpieczonego). Ubezpieczyciel nie może się więc uchylić od odpowiedzialności szkody w mieniu innych osób wyrządzonej wskutek uszkodzenia przez ruch pojazdu „sprawczego” innego pojazdu będącego w posiadaniu tej samej osoby co pojazd „sprawczy”. Stanowisko strony pozwanej oznacza w istocie wyłączenie odpowiedzialności ubezpieczyciela za uszkodzenie mienia zawsze w sytuacji, gdy oba pojazdy są przedmiotem posiadania zależnego i samoistnego tej samej osoby (niezależnie od tego w którym majątku szkoda byłaby wyrządzona), co zdaniem Sądu prowadzi do próby rozszerzenia wykładni powołanego przepisu. Norma literalnie wyłącza odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę w mieniu posiadacza pojazdu sprawczego, a więc osoby ubezpieczonej (a nie każdego innego posiadacza pojazdu uszkodzonego).

Podkreślić należy, że jeśli w związku z ruchem pojazdu powstanie szkoda, za którą posiadacz pojazdu odpowiada stosownie do art. 436 k.c. w zw. z art. 435 k.c., to ubezpieczyciel nie może uchylać się od odpowiedzialności z powołaniem na regułę, że ubezpieczony posiadacz pojazdu przez uszkodzenie innego pojazdu wyrządził innej osobie (osobie trzeciej), nawet jeśli uszkodzony pojazd pozostawał w posiadaniu zależnym odpowiedzialnego za szkodę posiadacza pojazdu „sprawczego” Obowiązkiem ubezpieczyciela na podstawie umowy OC jest zwolnić ubezpieczonego posiadacza z odpowiedzialności cywilnej wobec osoby poszkodowanej. Niewykonanie tego obowiązku stanowi zaś naruszenie umowy ubezpieczenia.

Przedmiotem powództwa w niniejszej sprawie jest roszczenie o naprawie szkody wyrządzonej w majątku właściciela pojazdu uszkodzonego (a nie w majątku leasingobiorcy). Powód nie dochodzi zatem odszkodowania za szkodę wyrządzoną w jego majątku (lecz występuje w procesie jako nabywca wierzytelności odszkodowawczej). Poszkodowany właściciel uszkodzonego pojazdu (leasingodawca) bezspornie nie był w momencie zdarzenia komunikacyjnego posiadaczem pojazdu „sprawczego”. Objęta procesem szkoda związana niespornie z ruchem

pojazdu „sprawczego”, nie jest więc szkodą w mieniu posiadacza tego pojazdu. To zaś prowadzi do wniosku, że nie zachodzi przypadek, o którym mowa w art. 38 ust 1 pkt. 1) ustawy.

Na marginesie wspomnieć należy, że ubezpieczyciel nie mógłby powoływać się na wyłączenie odpowiedzialności z art. 38 ust. 1 pkt 1) cytowanej wyżej ustawy, gdyby naprawienia szkody objętej sporem w niniejszej sprawie domagał się bezpośrednio leasingodawca (posiadacz samoistny) jako osoba trzecia, której mienie uszkodzono w wyniku zdarzenia za które ponosi odpowiedzialność ubezpieczony posiadacz pojazdu sprawczego niezależnie od faktu zależnego posiadania pojazdu uszkodzonego. W przedmiotowej sprawie to w majątku leasingodawcy doszło do szkody polegającej na uszkodzeniu rzeczy (zmniejszeniu jej wartości majątkowej i użytkowej). Istota świadczenia z tytułu rat leasingowych i możliwość skorzystania z opcji nabycia pojazdu po zakończeniu stosunku leasingu nie zmienia tej konkluzji. Dopóty dopóki do nabycia własności nie dojdzie, leasingobiorca posiada bowiem wyłącznie prawo o charakterze względny (obligacyjny) do użytkowania pojazdu skuteczne względem leasingodawcy. Do momentu skorzystania z prawa opcji może zaistnieć szereg zdarzeń (np. utrata przedmiotu leasingu, rozwiązanie umowy itp., które spowodują, że leasingobiorca nigdy nie stanie się właścicielem pojazdu.

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić należy, że nie zachodzi podstawa do wykluczenia odpowiedzialności strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. za szkodę z dnia 25 grudnia 2020 roku, jako ubezpieczyciela OC pojazdu marki R. o nr rej. (...).

Zgodnie natomiast z treścią art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, przy czym zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Gdyby jednak przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. W takiej sytuacji, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. Przy czym stosownie do treści art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003 r. Nr 124 poz. 1152 ze zm.), odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

W dalszej kolejności należało ustalić wartość szkody powstałej w pojeździe marki M.. Opierając się na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, Sąd ustalił, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu M. (...) o nr rej. (...) wynosi 12.241,76 zł netto. Jest to koszt naprawy uwzględniający ceny części oryginalnych zamiennych. Ponadto biegły wskazał, iż brak było części zamiennych o jakości Q, które można byłoby użyć do naprawy pojazdu. J. Z. żądał zasądzenia kwoty 11.000,00 zł, a więc niższej wartości, aniżeli ustalona wysokość szkody przez biegłego sądowego.

Ponadto wskazać należy, że biegły sądowy D. T. odniósł się także do ustalenia możliwego przebiegu zdarzenia w związku z przedmiotową szkodą na pojeździe marki M.. W tym zakresie, w ocenie Sądu najbardziej miarodajna wydaje się opinia ustna biegłego sądowego przedstawiona przez niego w dniu 22 lutego 2023 roku podczas rozprawy. Przebieg zdarzenia początkowo ustalony przez biegłego był kwestionowany. Jednakże biegły sądowy wobec uzupełnionego materiału dowodowego, na rozprawie w ww. dniu wycofał się z wcześniejszych ustaleń dot. przebiegu zdarzenia. Wskazał, że po zapoznaniu się z zarzutami stron i materiałem, który okazał się pomocny z uwagi na ustawienie kolizyjne pojazdu, może wskazać kontakt pojazdu, a to że R. uderzył przednią częścią w lewy bok pojazdu M., przy takim założeniu te uszkodzenia są zgodne. Biegły podał, że można stwierdzić, że do zdarzenia mogło dojść w deklarowanych okolicznościach, wynika to z uzupełnionego materiału. Co więcej biegły podtrzymał opinię w zakresie kosztów naprawy pojazdu.

Powód żądał odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 11.000,00 zł od dnia 3 lutego 2021 roku do dnia zapłaty. Art. 817 k.c. stanowi, iż ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Przepis ten wskazuje zatem w jakim terminie do zgłoszenia szkody ubezpieczyciel popadnie w zwłokę, jeśli nie wypłaci należnego odszkodowania. Powód zgłosił zaistniałą szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi w dniu 4 stycznia 2021 roku, a zatem po upływie 30 dni od zgłoszenia szkody strona pozwana pozostawała w opóźnieniu w wypłacie odszkodowania. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zatem od 3 lutego 2021 roku strona pozwana pozostawała w opóźnieniu z wypłatą należnego odszkodowania.

O kosztach procesu Sąd orzekł, kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Strona przegrywająca winna jest zwrócić celowe i niezbędne koszty obrony swych praw przeciwnikowi procesowemu. Na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w związku z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jedn. Dz. U. z 2015, poz. 1804 ze zm.). Na koszty procesu poniesione w niniejszej sprawie przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 750,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600,00 zł oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 500 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na poczet opinii biegłego sądowego.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd w pkt I wyroku zasądził od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda J. Z. kwotę 11.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 3 lutego 2021 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.867,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zgodnie z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jed. Dz. U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.) w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie Sąd orzeka o poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa wydatkach, stosując odpowiednio przepisy art. 113. W myśl art. 113 ust. 1 powołanej ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w I instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie wynagrodzenie biegłego za sporządzenie opinii zostało wypłacone w części -co do kwoty 1.752,00 zł- tymczasowo ze środków Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kielcach. Uwzględniając zasadę rozliczenia kosztów procesu ustaloną w niniejszej sprawie, koszty powinny te obciążyć stronę pozwaną tj. (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S..

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów, Sąd w pkt II wyroku nakazał pobrać od strony pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kielcach kwotę 1.752,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sędzia Justyna Stachurka

Sygn. akt V GC 1134/21

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie wyroku;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej.

K., dnia 20 marca 2023 roku

Sędzia Justyna Stachurka